

DIMÉNY H. ÁRPÁD

nem szeretem

O.-nak

nem szeretem fehérén hagyni a lapokat. egyedül vagyok a hiányszomjjal, a majdnemmel, a szörnyű bűnnel, hogy a szeretetemre éheseknek nincs, amit adjak. fehér lap vagyok, nem tiszta, csak fehér, illetve addig vagyok tiszta, amíg a szöveg meg nem születik, ezért nem szeretem üresen hagyni, és nem azért írok neked, mert egyébként nem mondhatnám el, ez is a játék része, neked címzem, hogy ne vádolhassanak, csak rólad írok. amúgy az üres lap olyan koitusz utáni, távoli, és akár a test a gyönyör végletei közt megszállottá váltam, ha éppen nem írok, akkor nincsenek évszakok, csak az időjárás változik, és félek, hogy egyszer majd kevésbé fog érdekelni az időjárás. szavak, bennük vagy a mindenem. ha azt írom, hogy egy bolygó csak kering, szüntelen, nem un rá, nem robban fel, metaforája a lelkemben viaskodó fehér úr- napoknak. ma egy fiatal lány mellől ébredtem, teste sápadt volt, mint egy gyertya, mellei olvadt viasz, feneke hibátlan fényből szőtt, és mindvégig tudtam, száraz csontjaidnak, sötét görbületeidnek homályos távolában játsunk, mint hullámok, halálra zúzva magunkat egymás testén, de ezekben a percekben nem voltál jelen, és a valótlanságban tetten értük a szerelmet, és hiába mondom védekezésképpen, hogy az életben nem akadt perc, lám, az álom, és még emlékszem is rá. fehér voltam, és csak addig lehettem tiszta, amíg leírtam

rögeszme

O.-nak

lépj be a szövegbe. légy te a szépség és a báj,
ha már nyugalmam nem lehetsz.
bár ez is féligazság.
mert a nagy igazságokhoz nem értek.

valami parabola-ív mentén próbálom irányítani életünket.
vitorlánk ragyog, mint lelkünk, amikor egymást szeretjük.
végigkormányozhatnánk, bár valami ellenáll a kísérletnek.
vajon emlékszel még az első napjára a szomjnak,
most hogy fogytán áradó folyóink?

fogytán a szemed délköre.
halvány is, fényes is, mint a világ bármely ege.
fogytán a vad tüze, csakhogy a szelídségnek és
a nyugalomnak fátyola mögül
ránk veti magát a dolgok kezdetén sötétlő éjszaka.

azért lépj csak be bátran, mint egyszemélyes isten,
s ha már istenemnek tekintelek, magasságodból
szerfölött szeress, s mondd, hogy én már nem szeretlek.
s hogy a te kedvedért nem muszáj rímeket faragnom.
s én gyerekként nézek vissza, mint a csillagokra,
s látni vélem a gondosan hangolt húrokat,
melyek összekötik őket,
s hallok a dallamot, amit megpengetsz,
ami olyan, *mint mikor a toll suhog.*
és levélzizegés, és homokcsikorgás.
Mi lenne, ha kijelentenénk,
hogyan boldogok vagyunk?
aztán kiballagok a kertbe,
letördösöm a száradt virágszárakat
meg a csontfehér, előregeedett ágakat,
és tüzet rakok belőlük.

érvénytelen a végrendelet.
nézd: ahogy idő tágította arcod,
napfény barázdálta homlokod nekifeszül,
de ott haladsz mellettem.

blokkető

*néhány kilométerrel a cél előtt
lerobbant a Sepsiszentgyörgyről Kézdivásárhelyre tartó vonat
több utas gyalog tette meg a maradék távot...*

ekkor kapcsoltam ki a telepes rádiót,
még a *kánikula* szó előtt,
amit amúgy is éreztem a bőrömön,
egészen pontosan a bőrödön,
melleid napsárga halmain,
– *bár akkor még gyámolatlan verseket írtam,
tudtam, ez tiszta költészet –*
mint szigetvilág,
mely a víz alól kifeszlik.

arcod, szeplősen a sok napozástól,
huncut ráncokba futott össze,
s arra kértél, kenjem el a vállaidon
végigfolyó sugarakat
*felkelt és felöltözött
kiment és párzott...*
az Üvöltés-t összecsucskva dobtam le,
a pokróc mellé zuhant a lassan olvadó szurokba,
ott feküdtünk, hajad a város fölött szétterülve,
libabőröztem lelkierőt gyűjtöttem, majd belemerültünk
a várandós nyári légbé.

antennák tornyaiba kapaszkodtunk,
ujjaim kábelként csavarodtak bokádra,
kúsztak fel combodra,
foszforeszkált a tető, s testem kitágult a hőtől,
emeletek mozdultak a bennük megbúvó
kisgyerekek kíváncsiságával,
a gőzölgő utcák felfelé kúszó moraját
szabadon úszó karjaiddal oszlattad szét,
lebegő hatalmas, rózsás melleiden mélybe merítettél
és magasba eresztettél el, át a fehér habokon.

francba a költészettel,
csak úgy odadobtad a törülköződ,
én megtöröltem ernyed nemi szervem.
s a nyár elmenni készült,
szeretőnek.

csapda

későre jár, a test még eleven,
valósággal pezseg a semmiben.
mohó attól, hogy hús van az ágyban,
lelket lehel, aztán felzabálja.

kapkod. kéz kutat takaró alatt,
a nő védőn el- s kifordul, hátat
vet. oda fészkel be, ahol csont nincs,
homorú madáritató. jobb mint,

mikor elvette, félt, hogy elhízik,
húsa a könnyű csontokon végig
szíjas. kéz le a hasra. elterül.

forró uja egyre lejjebb matat,
sötét, csak kintről világítanak.
minden csapda. el mégse menekül.

Testvér, mi var voltunk e föld
sebén — lepergünk hát örökre.”
(Háborús téli éjszaka II. Dal)